

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	25XECdo/2/2016
Identifikačné číslo spisu:	8610202423
Dátum vydania rozhodnutia:	28.06.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:8610202423.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598, právne zastúpenou: doc. JUDr. Branislavom Fridrichom, PhD., advokátom a konateľom Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova č. 4, IČO: 36 864 421, proti povinnému: K. K., nar. XX. K. XXXX, bytom H. XX, vo veci vedenej na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 7Er/293/2010, o vymożenie 1.592 eur s príslušenstvom, o dovolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove zo dňa 27. decembra 2013, č. k. 21CoE/169/2013-45, t a k t o

rozhodol:

Návrh na prerušenie dovolacieho konania z a m i e t a .

Dovolanie o d m i e t a .

Povinnému náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Súdny exekútor požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (§ 44 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov - ďalej len „Exekučný poriadok“) na základe rozhodcovského rozsudku z 01. decembra 2009, sp. zn. SR 19422/09 vydaného Stálym rozhodcovským súdom, ktorý zriadila Slovenská rozhodcovská a.s..

Okresný súd Galanta (ďalej len „súd prvého stupňa“) uznesením z 23. novembra 2012, č. k. 7Er/293/2010-28 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Vecne argumentoval tým, že z predloženého exekučného titulu, t. j. vo veci vydaného rozhodcovského rozsudku, mal preukázané, že tento exekučný titul bol vydaný na základe zmluvy o úvere uzatvorenej medzi oprávneným a povinným, pričom uvedenú zmluvu posúdil ako spotrebiteľskú. Súčasťou zmluvy o úvere boli Všeobecné podmienky poskytnutia úveru, pričom v bode 18. bola obsiahnutá rozhodcovská doložka, ktorá však nebola so spotrebiteľom individuálne dojednaná. Súd prvého stupňa takúto rozhodcovskú doložku vyhodnotil v zmysle ustanovenia § 53 ods. 4 písm. r/ Občianskeho zákonníka,

ako neprijateľnú a teda neplatnú zmluvnú podmienku, keď dospel k záveru, že dojednanie uvedenej rozhodcovskej doložky v predmetnej spotrebiteľskej zmluve je neprimeranou podmienkou, pretože spotrebiteľ si ju osobitne nevyjednal, pričom navyše tento nemal reálnu možnosť obsah predloženej zmluvy ovplyvniť, resp. niektoré zmluvné dojednania vylúčiť. Takáto doložka je v rozpore s ustanoveniami § 52 a nasl. OZ. Neplatná rozhodcovská doložka nemôže založiť právomoc rozhodcovského súdu vo veci konať a rozhodovať, preto je rozhodcovský rozsudok nulitný a ako exekučný titul neúčinný.

Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie oprávnenej uznesením z 27. decembra 2013, č. k. 21CoE/169/2013-45 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa postupom podľa § 219 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) potvrdil.

Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že v danom prípade rozhodcovská doložka obsiahnutá v bode 18. Všeobecných podmienok poskytnutia úveru predstavuje neprijateľnú podmienku, nakoľko nebola so spotrebiteľom dojednaná individuálne. V danom prípade odvolací súd videl značnú nerovnováhu v tom, že spotrebiteľovi bolo odňaté právo brániť sa a podať žalobu, alebo akýkoľvek iný opravný prostriedok na všeobecný súd. Rovnako táto podmienka nebola ani individuálne dojednaná, keďže tvorí súčasť vopred predtlačných ustanovení zmluvy o úvere. Povinný tak rozhodcovskú doložku nemohol nijakým spôsobom ovplyvniť, mohol zmluvu iba ako celok prijať, alebo ako celok odmietnuť. Vzhľadom na uvedené, odvolací súd konštatoval správnosť postupu súdu prvého stupňa, keď žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podala oprávnená dovolanie, v ktorom uviedla, že: 1. súd rozhodol „nad rámec zverenej právomoci“ (§ 237 písm. a/ OSP), lebo nesprávne interpretoval ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku a ust. § 45 ods. 1 a 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len „zákon č. 244/2002 Z. z.“),

2. v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo (§ 237 písm. d/ OSP), lebo vykonateľnosť označeného rozhodcovského rozsudku už bola právoplatne posúdená tým, že exekučný súd poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie,

3. súd rozhodoval napriek tomu, že sa nepodal návrh na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný (§ 237 písm. e/ OSP),

4. súdy oboch stupňov oprávnenej odňali možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ OSP) tým, že:

- a/ súdy nerešpektovali procesný návrh oprávnenej na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ OSP,

- b/ oprávnenú nevyzvali, a ani s ňou nekomunikovali o jej právnych a skutkových návrhoch, nevzali na zreteľ jej námietky proti prejednávaniu veci, konali bez nariadenia pojednávania a dokazovania a nerešpektovali jej právo, aby jej právna vec bola „vnútroštátnym súdom rozhodovaná na základe správneho a adekvátneho právneho základu, súčasťou ktorého je po vstupe Slovenskej republiky do EÚ aj výklad práva EÚ“,

- c/ nevytýčili pojednávanie, aj keď podľa ust. § 57 ods. 5 Exekučného poriadku boli na to povinné,

- d/ jej nebolo umožnené viesť kontradiktórne konanie, lebo sa nemohla vopred vyjadriť k právnym dôvodom uplatňovaným súdom prvého stupňa ex offo,

- e/ dostatočne neodôvodnili svoje rozhodnutia,

5. súd bol nesprávne obsadený, nakoľko v konaní pred vnútroštátnym súdom sa nepodieľal svojím výkladom práva spoločenstva komunitárny sudca, hoci tento výklad bol nevyhnutný na rozhodnutie danej veci (§ 237 písm. g/ OSP),

6. súdy sa v konaní dopustili inej vady konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ OSP), lebo nesprávne zistili skutkový stav a nevykonali dokazovanie,

7. napadnuté rozhodnutie založili na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ OSP), základom ktorého je nesprávna aplikácia a interpretácia ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, § 45 ods. 1 a 2 zákona č. 244/2002 Z. z., § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka a tiež Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

Vzhľadom na vyššie uvedené, oprávnená požiadala, aby odvolací súd zrušil napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a tiež ním potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa a vec vrátil prvostupňovému súdu

na ďalšie konanie; zároveň žiadala, aby dovolacie konanie bolo prerušené podľa ust. § 109 ods. 1 písm. c/ OSP s tým, aby dovolací súd predložil Súdnemu dvoru Európskej únie prejudiciálne otázky, ktoré bližšie špecifikovala v podanom dovolaní. Rovnako navrhla odložiť vykonateľnosť napadnutého uznesenia. Pre prípad úspešnosti žiadala priznať náhradu trov dovolacieho konania.

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 OSP) po zistení, že dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu podala včas oprávnená zastúpená v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá OSP, skúmal najskôr, či je dôvodný jej návrh na prerušenie dovolacieho konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ OSP.

K podobnému návrhu oprávnenej na prerušenie dovolacieho konania sa už najvyšší súd vyjadril vo viacerých iných skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých tá istá oprávnená vystupovala v procesnom postavení dovolateľky. Ako príklad uvádza najvyšší súd rozhodnutia sp. zn. 7 ECdo 250/2013, 7 ECdo 255/2013, 7 ECdo 165/2013, 3 Cdo 28/2013, 3 Cdo 24/2013, 3 Co 7/2013, na ktoré v podrobnostiach poukazuje s tým, že s právnymi závermi v nich vyjadrenými sa stotožňuje aj v preskúmvanej veci, pre účely ktorej opakuje, že Súdny dvor má právomoc vydať rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach, ktoré sa týkajú: a/ výkladu zmlúv; b/ platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Európskej únie. Pokiaľ ale procesný postup súdov vo veci, v ktorej sa navrhuje prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ OSP, má podklad v aplikácii vnútroštátneho práva, nie je žiadny dôvod pre prerušenie konania.

V danom prípade sa síce v dovolaní napadnutých rozhodnutiach spomína aj Smernica Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, z určujúceho hľadiska išlo ale zo strany súdov nižších stupňov o aplikáciu a interpretáciu vnútroštátnych právnych predpisov (Občianskeho zákonníka, Exekučného poriadku a zákona č. 244/2002 Z. z.). Dovolací súd vzhľadom na to, nedôvodný návrh na prerušenie konania zamietol.

Rovnako z uvedeného dôvodu, námietku dovolateľky, že súd bol nesprávne obsadený, keď v konaní pred vnútroštátnym súdom sa nepodieľal svojím výkladom práva spoločenstva komunitárny sudca, hoci tento výklad bol nevyhnutný na rozhodnutie danej veci (§ 237 písm. g/ OSP), najvyšší súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

II. V ďalšom dovolací súd bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 OSP) skúmal, či oprávnenou podané dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovolanie možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 OSP) odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 OSP, dovolateľkou napadnuté uznesenie ale nevykazuje znaky žiadneho z nich. Dovolanie oprávnenej preto podľa § 239 ods. 1 a 2 OSP prípustné nie je.

Prípustnosť podaného dovolania by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 OSP Oprávnená procesné vady konania v zmysle § 237 písm. b/ a c/ OSP netvrdila a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

K obsahovo rovnakým námietkam oprávnenej, z ktorých vyvodzuje prípustnosť a opodstatnenosť jej dovolania podaného v preskúmvanej veci, sa už najvyšší súd vyjadril vo viacerých iných skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých tá istá oprávnená vystupovala v procesnom postavení dovolateľky. Ako príklad uvádza najvyšší súd rozhodnutia sp. zn. 7 ECdo 250/2013, 7 ECdo 255/2013, 7 ECdo 165/2013, 3 Cdo 28/2013, 3 Cdo 24/2013, 3 Co 7/2013, a konštatuje, že právne závery, ku ktorým dospel v týchto rozhodnutiach, sú plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci.

V rozhodnutiach uvedených v predchádzajúcom odseku najvyšší súd konštatoval, že:

1. prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu (§ 237 písm. a/ OSP) je daná iba ak súd

rozhodol vo veci, o ktorej nemal rozhodnúť; rozhodovanie súdov v exekučných veciach ale vyplýva priamo zo zákona (viď napríklad § 29, § 38 ods. 3 a § 44 ods. 1 Exekučného poriadku),

2. ustanovenie § 237 písm. e/ OSP dopadá iba na prípady, kedy súd prejednal a meritorne rozhodol vec, hoci nebola splnená jedna z procesných podmienok konania - nebol podaný (žiadny) návrh na začatie konania vo veci, ktorá nemôže začať bez návrhu; v danom prípade ale bol podaný návrh na vykonanie exekúcie,

3. nejde o vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ OSP, ak súd pri skúmaní, či je exekučný titul vykonateľný (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), vychádza z tvrdení oprávneného v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu a nevykonáva dokazovanie (ako procesnú činnosť súdu osobitne upravenú v ustanoveniach § 122 až § 124 OSP), lebo je postačujúce, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu,

4. nejde o vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ OSP, ak súd oboznamovanie s obsahom listín, ktoré je zamerané na posúdenie, či k návrhu na vykonanie pripojený exekučný titul je formálne aj materiálne vykonateľný, nevykonával na pojednávaní a za prítomnosti oprávneného a povinného; obdobne - teda aj bez nariadenia pojednávania, vykonania dokazovania a osobnej účasti oprávneného - môže exekučný súd dospieť k tomuto záveru aj pri riešení identickej otázky (vykonateľnosti exekučného titulu) v neskorších štádiách exekučného konania. Na podporu týchto tvrdení dovolací súd poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 160/2013, v ktorom konštatoval, že vnútroštátny súd je povinný „vyšetrovaním“ ex offio zisťovať skutkový stav na účely efektívnej ochrany spotrebiteľa podľa únievého práva a takýmto postupom nedochádza k porušeniu práv oprávnenej na verejné prejednanie veci a vyjadrenie sa k vykonaným dôkazom,

5. nedôvodnou sa javí preto i námietka oprávnenej, že jej súdy svojím postupom odňali možnosť konať pred súdom, keďže nebolo nariadené v zmysle § 57 ods. 5 Exekučného poriadku ústne pojednávanie. Toto ustanovenie však bolo účinné až novelou zákona č. 230/2012 od 08. augusta 2012 do 31. decembra 2012. Stanovovalo povinnosť nariadiť pojednávanie v prípadoch zastavenia exekúcie v zmysle § 57 ods. 1 písm. g/ a k/. Súd prvého stupňa túto povinnosť nemal a odvolací súd jeho rozhodnutie ako správne potvrdil, nakoľko rozhodnutie súdu prvého stupňa bolo vydané podľa iného ustanovenia § 44 ods. 2, ktorým žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol,

6. ak sa exekúcia navrhuje na podklade rozhodnutia takého rozhodcovského súdu, ktorý nemal právomoc vydať ho, zastavením exekúcie sa neodopiera právo na výkon rozhodnutia a neznemožňuje oprávnenému možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ OSP); pokiaľ v určitej veci nedošlo k uzavretiu (platnej) rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok (R 46/2012); uvedené platí rovnako aj v prípade, ak exekučný súd zamietne žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 18. januára 2012, sp. zn. 6 Cdo 143/2011, resp. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 17. marca 2011, sp. zn. IV. ÚS 78/2011),

7. skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, a aj odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 OSP, v spojení s § 167 ods. 2 OSP). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv oprávnenej. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

Tieto právne závery (viď 1. až 7.) zastáva najvyšší súd aj v preskúmvanej veci.

K bodu 5 dovolací súd navyše poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp. zn. PL. ÚS 1/2014 o návrhu na zjednotenie právnych názorov senátov Ústavného súdu Slovenskej republiky ohľadom zabezpečenia záruk kontradiktórnosti konania, v ktorom prijal stanovisko, že pri preskúmvaní žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie sa môžu primerane uplatniť ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku vzťahujúce sa na dokazovanie. Ak exekučný súd

pri preskúmaní žiadosti exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vychádza aj z iných listín (či iných dôkazov) než tých, ktoré sú výslovne uvedené v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (exekučný titul, návrh na vykonanie exekúcie a žiadosť o vydanie poverenia), a na tomto základe posúdi exekučný titul v neprospech oprávnenej, je povinný dať jej možnosť vyjadriť sa k podkladom svojho preskúmania. V prípade, že tak exekučný súd neurobí, zakladá jeho rozhodnutie dôvod na vyslovenie porušenia základného práva oprávnenej vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Pre ústavnú konformnosť konania ako celku však postačuje, ak je oprávnenej táto možnosť reálne poskytnutá v odvolacom konaní.

Dovolací súd sa stotožňuje s názorom, že v danom prípade rozhodcovský rozsudok - z dôvodov vysvetlených už súdmi nižších stupňov - nie je vykonateľný exekučný titul.

Dovolací súd sa stotožňuje s názorom, že v danom prípade uzavretá rozhodcovská doložka - z dôvodov vysvetlených už súdmi nižších stupňov - je neprijateľná podmienka spotrebiteľskej zmluvy (§ 53 ods. 4 písm. r/ Občianskeho zákonníka), čo zakladá jej neplatnosť (§ 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka). Neplatná rozhodcovská doložka nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu vydať označený rozhodcovský rozsudok, ktorý vzhľadom na to nie je vykonateľný exekučný titul.

V súvislosti s námietkou dovolateľky, že súdy oboch stupňov rozhodovali o materiálnych a formálnych podmienkach vykonateľnosti exekučného titulu v čase, keď už bolo o nich právoplatne rozhodnuté vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, čím teda došlo k vade plynúcej z § 237 písm. d/ OSP, nakoľko v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo, najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že v danom prípade nedošlo k vydaniu poverenia na vykonanie exekúcie. Súd prvého stupňa totiž podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Preto uvedenú námietku vyhodnotil ako nedôvodnú.

V súvislosti s námietkou dovolateľky, že súdy nerešpektovali procesný návrh oprávnenej na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ OSP, čím teda mali súdy oprávnenej odňať možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ OSP), najvyšší súd poukazuje na tú skutočnosť, že dovolateľka tak v priebehu konania ako aj v podanom odvolaní nepodala takýto návrh. Návrh na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ OSP podala dovolateľka až v samotnom dovolaní. Z toho dôvodu súd prvého stupňa a odvolací súd procesne nepochybili; preto uvedenú námietku najvyšší súd vyhodnotil ako neopodstatnenú.

V súvislosti s ďalšou námietkou dovolateľky, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci treba uviesť, že táto vada je relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ OSP), avšak (na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 OSP) nezakladá (súčasne) aj prípustnosť dovolania. To isté platí aj o nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ OSP); aj za predpokladu, že by tvrdenia dovolateľky boli opodstatnené, mohli by mať za následok nanajvýš vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, ale nezakladali by súčasne prípustnosť dovolania v zmysle § 237 OSP. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné, ale o taký prípad v danej veci nejde (viď R 54/2012, a tiež niektoré ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napr. rozhodnutie z 29. júna 2010 sp. zn. 1 Cdo 62/2010, z 29. novembra 2010 sp. zn. 2 Cdo 97/2010, z 9. júna 2011 sp. zn. 3 Cdo 53/2011, z 24. mája 2011 sp. zn. 4 Cdo 68/2011, z 3. mája 2011 sp. zn. 5 Cdo 44/2011, z 23. júna 2011 sp. zn. 6 Cdo 41/2011, zo 14. augusta 2013 sp. zn. 7 Cdo 17/2013).

Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesných väd konania tvrdených dovolateľkou, nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 OSP a prípustnosť podaného dovolania nevyplýva z § 239 OSP, najvyšší súd odmietol procesne neprípustné dovolanie oprávnenej podľa § 243b ods. 5 OSP v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ OSP.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil splnenie predpokladov pre odklad vykonateľnosti napadnutého

rozhodnutia v zmysle § 243 OSP a v súlade s ustálenou praxou dovolacieho súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

V dovolacom konaní vzniklo procesne úspešnému povinnému právo na náhradu trov konania proti oprávnenej, ktorá úspech v dovolacom konaní nemala (§ 243b ods. 5 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 142 ods. 1 OSP). Najvyšší súd nepriznal povinnému náhradu trov týchto konaní, lebo nepodal návrh na ich priznanie (§ 151 OSP).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu n i e j e prípustný opravný prostriedok.